

egne Udtalelser i den sidste Tid ladet hende ane, hvad der forestod.

Men blev ikke Frøken Ragnhild forbavset, blev Emanuel selv det til Gengæld desmere — paa Grund af den ualmindelig bestemte Maade, hvorpaa Frøkenen ved denne Lejlighed havde taget Bladet fra Munden overfor ham.

„De er dog med al deres Forsagthed et ubegribelig letsindigt Menneske,“ havde hun sagt. „Der styrter De Dem blindthen ud i noget, som De slet ikke veed, hvad er — blot fordi De ikke føler Dem tilfreds i de Forhold, hvori De i Øjeblikket befinder Dem. Det er vistnok ganske taabeligt af mig at ville forsøge paa at bringe Dem til Fornuft. Men jeg vil alligevel ikke lade være med at bede Dem alvorligt betænke, Hr. Hansted, hvilke Følger et saadant Skridt kan faa for Dem . . . og for os. Naar De veed — og det veed De — paa hvilken Maade denne Væver Hansen og hans Eftersnakkere har optraadt overfor Fader, skulde man forresten synes, at det maatte være overflødigt at gøre opmærksom paa, hvor mildest talt mærkeligt . . . ja rentud upassende enhver Tilnærmelse til disse Folk maa forekomme . . . og i Virkeligheden ogsaa er.“

Uden at give ham Tid til at svare havde hun dermed vendt ham Ryggen og forladt Stuen.

Disse Ord og navnlig Tonen, hvori de udtaltes, havde bortblæst de sidste Skæl fra Emanuels Øjne. Han havde vel ingenlunde været blind for, hvad hans Optraeden i Forsamlingshuset vilde kunne drage efter sig i Præstegaarden — og andre Steder. Navnlig var han fuldt forberedt paa, at hans Dage som Provst Tønnesens Kapellan herefter var talte. Men han havde dog troet, at man i hvert Fald vilde respektere hans alvorlige Overbevisning — ja, han havde end ikke helt kunnet slippe et lille Haab om, at Stormen kunde ende med et mindeligt Forlig. Nu forstod han, at ethvert Forsøg paa at komme til en Forstaaelse med hinanden